

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania H. [...] Spółki z o.o. z siedzibą w P. i K. O.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w P. oraz
Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
z udziałem O. spółki z o.o., R. spółki z o.o., Syndyka Masy Upadłości K. [...] spółki
z o.o. w O., S. [...] spółki z o.o. w W., P. s.c.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 23 sierpnia 2022 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się H. [...] Spółki z o.o. z siedzibą w P. od wyroku
Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od H. [...] Spółki z o.o. z siedzibą w P. na rzecz
Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 27 stycznia 2021 r., w sprawie z
odwołania H. [...] Spółki z o.o. z siedzibą w P. (dalej jako płatnik składek) i K. O. od
decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P. z dnia 29 grudnia 2014
r. oraz decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 15
października 2015 r. w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym, przy

udziale zainteresowanych: „S. [...]” [...] Spółka z o.o. we W., syndyka Masy Upadłości K. [...] Spółka z o.o. w O., P. s.c., R. Spółka z o.o., O. Spółka z o.o., oddalił apelację płatnika składek od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 lutego 2019 r., którym zmieniono zaskarżoną decyzję z dnia 29 grudnia 2014 r. w ten sposób, że stwierdzono, iż K. O. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym jako pracownik płatnika składek w okresie od dnia 1 lipca do dnia 14 listopada 2013 r., w pozostałym zakresie oddalono odwołanie od decyzji z dnia 29 grudnia 2014 r. oraz odwołanie od decyzji z dnia 15 października 2015 r.

W tej sprawie przedmiotem sporu było, czy K. O. w okresie od dnia 2 maja 2013 r. do dnia 14 listopada 2013 r. pozostawał pracownikiem płatnika składek i w konsekwencji, czy w tym okresie podlegał on jako pracownik obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym u tego płatnika składek z niekwestionowaną podstawą wymiaru składek określoną w zaskarżonej decyzji, czy też od dnia 1 lipca 2013 r. pracodawcą K. O. była Spółka K. [...]

Odpowiedź na to pytanie wymagała rozstrzygnięcia kwestii, czy w okolicznościach faktycznych sprawy znajdował zastosowanie art. 23¹ k.p., tj. czy skutecznie na mocy umowy outsourcingowej z dnia 29 czerwca 2012 r. zawartej między płatnikiem składek a P. oraz umowy porozumienia z dnia 31 maja 2013 r. z „S. [...]” Spółką z o.o. o przekazaniu pracowników, wreszcie umowy o przekazaniu pracowników z dniem 1 lipca 2013 r. do nowego pracodawcy, tj. K. [...] doszło do przejścia zakładu pracy lub jego części na nowego pracodawcę w związku z zatrudnieniem odwołującego w trybie art. 23¹ k.p.

W ocenie Sądów obu instancji czynności związane z przejęciem pracowników, które zaszły między płatnikiem składek a „S. [...]” Spółką z o.o. oraz K. [...] były czynnościami pozornymi, mającymi na celu obejście przepisów prawa, bo zmierzającymi jedynie do wywołania za pomocą stworzonej dokumentacji wrażenia, że doszło do przejęcia części zakładu pracy przez innego pracodawcę, podczas gdy faktycznie nie zaistniały przesłanki skutkujące takowym przejęciem. Nie może być mowy o przejęciu zakładu bądź jego części na podstawie art. 23¹ k.p. w sytuacji, gdy zawarte umowy dotyczyły jedynie transferu pracowników, a nie kontynuacji prowadzonej przez stronę działalności, nie obejmowały składników majątkowych służących realizacji zadań, zachowano strukturę i organizację zakładu

pracy, a spółki outsourcingowe nie sprawowały żadnego kierownictwa nad zatrudnionymi. Wobec tego z dniem 1 lipca 2012 r. nie doszło do przejścia zakładu pracy płatnika składek na rzecz Spółki „S. [...]”, a następnie na rzecz K. [...]. Tym samym ubezpieczony K. O. w spornym okresie od dnia 1 lipca do dnia 14 listopada 2013 r. pozostawał pracownikiem płatnika składek i w konsekwencji podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym u tego płatnika składek.

Odwołująca się Spółka H. [...] wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego: 1) art. 83 ust. 1 pkt 1 i 3 w związku z art. 4 pkt 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 1009, dalej: ustawa systemowa) w związku z art. 7 Konstytucji RP, przez błędną wykładnię i przyjęcie, że organ rentowy wydając decyzję z dnia 29 grudnia 2014 r. posiadał ustawową kompetencję do ustalenia, że płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne za pracownika K. O. jest inny podmiot, niż ten który zgłosił pracownika do ubezpieczeń społecznych, a następnie składał comiesięczne dokumenty rozliczeniowe, 2) art. 22 § 1 k.p. w związku z art. 23¹ § 1 k.p. i w związku z art. 4 pkt 1a ustawy systemowej, przez błędne zastosowanie skutkujące uznaniem, że między K. O. a skarżącą doszło do nawiązania stosunku pracy, podczas gdy ustalenia faktyczne sprawy nie dają podstaw do przyjęcia, że nastąpił skuteczny transfer zakładu pracy (części zakładu pracy) skutkujący zmianą pracodawcy albo strony nawiązały stosunek pracy na innej podstawie, np. *per facta concludentia*, a więc Sąd Apelacyjny dokonał subsumcji art. 22 § 1 k.p. do nieustalonego stanu faktycznego, 3) art. 23¹ § 1 k.p., przez błędną wykładnię skutkującą ustaleniem, że przejście zakładu pracy w rozumieniu tego przepisu każdorazowo musi polegać na przekazaniu substratu personalnego powiązanego z substratem materialnymi, jak również zadaniami i funkcjami zakładu pracy, podczas gdy w przypadku szczególnych kategorii pracodawców, w tym pracodawców świadczących usług outsourcingu personalnego lub agencji pracy tymczasowej, powyższe ograniczenie stosowania transferu nie znajduje potwierdzenia w wykładni literalnej i funkcjonalnej przepisu, a ponadto nie odpowiada celowi art. 23¹ § 1 k.p., którym jest ochrona pracowników przed automatycznym pogorszeniem warunków pracy, związanym z przejęciem

zakładu pracy przez innego pracodawcę, 4) art. 7 ust. 1 w związku z art. 9 ust. 1 i 2 i art. 13 ust. 1 ustawy o zatrudnieniu pracowników tymczasowych w związku z art. 65 § 2 k.c. oraz art. 300 k.p. w związku z art. 65 § 2 k.c., przez ich błędne zastosowanie skutkujące pominięciem, że pomiędzy K. [...] a K. O. doszło do zawarcia umowy o pracę z pracownikiem tymczasowym, z której w okresie od dnia 1 lipca do dnia 14 listopada 2013 r. korzystał pracodawca użytkownik (skarżąca Spółka H. [...]), który z uwagi na specyfikację zatrudnienia w trybie ustawy o zatrudnieniu pracowników tymczasowych nie może być uznany za pracodawcę K. O., zwłaszcza wobec braku jakichkolwiek ustaleń wskazujących na nawiązanie stosunku pracy *per facta concludentia*.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na następujące istotne zagadnienia prawne:

1) czy przed dniem 13 czerwca 2017 r., a więc przed wejściem w życie ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1027), która wprowadziła m.in. art. 83 ust. 1 pkt 1a ustawy systemowej uprawniający organ rentowy do wydania decyzji ustalającej płatnika składek, organ rentowy posiadał kompetencję ustawową do wiążącego ustalenia, mocą swojej decyzji, płatnika składek (którym byłby podmiot inny niż ten, który zgłosił pracownika do ubezpieczeń społecznych i przekazywał za niego dokumenty rozliczeniowe)?

2) czy jest skuteczne i prawnie dopuszczalne - na mocy art. 23¹ § 1 k.p. - przejście zakładu pracy (lub jego części) między pracodawcami zatrudniającymi pracowników wyłącznie w celu udostępnienia tych pracowników lub ich pracy innym przedsiębiorcom (np. pracodawcami świadczącymi usługi *outsourcingu* pracowniczego lub agencjami pracy tymczasowej) wyłącznie w oparciu o transfer pracowników, tj. przekazanie substratu personalnego, wobec okoliczności, że przekazywany zakład pracy (część zakładu pracy) nie obejmuje żadnych innych elementów, takich jak np. składniki materialne, zadania lub funkcje?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie na jego rzecz od skarżącej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione

zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 Nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmieleniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114).

Mając powyższe na względzie należy przyjąć, że skarżąca nie zdołała wykazać występowania w sprawie wskazanej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W tym miejscu przypomnieć trzeba, że w sprawie ze skargi tego samego płatnika Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 maja 2022 r., II USK 527/21 (niepubl.), stwierdził, że wskazany we wniosku przez skarżącą art. 83 ust. 1 pkt 1a ustawy systemowej nie dokonał zmiany podstawowej zasady systemu ubezpieczeń społecznych, iż płatnikiem składek jest rzeczywisty, a nie pozorny pracodawca. Przepisy ustawy systemowej są pochodne od pracy (działalności lub innych podstaw ubezpieczenia), a nie odwrotnie. Same w sobie nie kreują tytułu ubezpieczenia, w tym przypadku pracowniczego zatrudnienia. Sprawa o ustalenie

płatnika składek już wcześniej nie stanowiła *novum*. W art. 83 ust. 1 pkt 1a ustawy systemowej występuje jedynie zawężenie regulacji do sytuacji, w której nie jest kwestionowane samo zatrudnienie jako tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym, lecz występuje tylko wątpliwość kto jest płatnikiem składek. Ustawodawca, zważając zapewne na skalę nieprawidłowości, uznał dodatkową regulację za uzasadnioną. W szczególności w sytuacji, gdy na tle wielu spraw ujawniano, że tzw. *outsourcing* pracowniczy był pozorny i łączył się z nieopłacaniem składek przez pośrednią spółkę przez niekrótki okres, która nie była pracodawcą. Nowa regulacja z art. 83 ust. 1 pkt 1a nie otworzyła jednak nowej kompetencji organowi rentowemu, a jedynie ją potwierdzała. Ustawodawca uznał, iż taka dodatkowa regulacja jest potrzebna, co wynika z równoczesnego dodania nowej regulacji w art. 38a ustawy systemowej, wynikającej z tego samego problemu.

Co najmniej pośrednio potwierdził to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 2020 r., I UK 137/19 (LEX nr 3224722), w którym przyjął, że przepisy art. 83 ust. 1 pkt 1 i pkt 1a ustawy systemowej stanowią regulację proceduralną, ściśle zależną od prawa materialnego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest stroną stosunków ubezpieczenia i samodzielnie ustala czy zgłaszający płatnik jest rzeczywistym pracodawcą. Czyli może stwierdzić w decyzji, że inny podmiot jest faktycznym pracodawcą. Taką wykładnię i stosowanie prawa wzmocnił, a w istocie potwierdził, ustawodawca dodając do art. 83 ustawy systemowej przepis ust. 1 pkt 1a (Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności ustalenia płatnika składek). Istotny jest art. 38a ust. 1 tej ustawy, dodany ustawą zmieniającą z dnia 11 maja 2017 r. (Dz.U. z 2017 r., poz. 1027), a stanowiący, że „Jeżeli w związku z przeprowadzonym postępowaniem wyjaśniającym lub kontrolą wykonywania przez płatników składek obowiązków z zakresu ubezpieczenia społecznego zachodzi konieczność wydania decyzji, o której mowa w art. 83 ust. 1 pkt 1a, Zakład wydaje decyzję podmiotowi zgłaszającemu ubezpieczonych do ubezpieczeń społecznych oraz płatnikowi składek ustalonemu przez Zakład”. Ustawodawca zatem wskazuje, że mogą być różne podmioty, czyli zgłaszający i płatnik, zatem samo zgłoszenie może być weryfikowane i organ rentowy może stwierdzić, że inny podmiot jest pracodawcą i

płatnikiem składek. Ustawa zmieniająca nie oznacza, iż dopiero od jej wejścia w życie organ rentowy może weryfikować zgłoszenie. Już wcześniej mógł to robić i wydawał podobne decyzje, gdyż pozwalała na to regulacja art. 83 ustawy systemowej. Organ rentowy przed wydaniem decyzji nie występuje do sądu o ustalenie stosunku prawnego. Co najmniej pośrednio wynika to z art. 189¹ k.p.c., który odnosi się do organu podatkowego. Wprowadzając tę regulację prawodawca nie objął nią organu rentowego. Art. 31 ustawy systemowej nie wymienia wśród stosowanych odpowiednio przepisów Ordynacji podatkowej art. 199a. Potwierdza to, że nie ma trybu sądowego, takiego jak w art. 189¹ k.p.c. w odniesieniu do decyzji organu rentowego. Procedura taka musiałaby być wyraźnie wskazana przez ustawodawcę, bo ustalenie stosunku prawnego lub prawa w rozumieniu art. 189 k.p.c. dotyczy stosunku cywilnoprawnego, a takim nie jest stosunek ubezpieczenia społecznego (ma charakter publicznoprawny). Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest stroną stosunku cywilnoprawnego (umowy o pracę, umowy o dzieło czy umowy zlecenia). Nie chodzi więc o interes prawny w sprawie cywilnej (art. 189 k.p.c.), lecz o realizację ustawy systemowej, w której pozwany ma samodzielną podstawę do wydawania decyzji - art. 83 tej ustawy. Sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych są sprawami cywilnymi tylko w ujęciu formalnym (art. 1 i art. 2 k.p.c.), a nie materialnym. Innymi słowy przyjęty zapis w art. 83 ust. 1 pkt 1a ustawy systemowej jedynie to potwierdza.

Także drugie z podnoszonych przez skarżącą zagadnień było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w wyroku z dnia 3 marca 2015 r., I PK 187/14 (OSNP 2017 nr 1 poz. 2), dokonanie przez sąd oceny, czy nastąpiło przejście zakładu pracy lub części zakładu pracy na innego pracodawcę, wymaga przeprowadzenia testu składającego się z następujących działań. Po pierwsze, sąd powinien zidentyfikować jednostkę - zakład pracy lub część zakładu, będącą przedmiotem przejścia. Chodzi o ustalenie, czy w strukturach dotychczasowego pracodawcy występowała dostatecznie wyodrębniona jednostka, którą można uznać za zorganizowane połączenie zasobów, którego celem jest prowadzenie określonej działalności. Aby dokonać takiego ustalenia należy odwołać się do wypracowanych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Najwyższego kryteriów ustalania istnienia takiej jednostki,

takich jak przypisanie jej określonego zadania, wyodrębnienie zespołu pracowników, ustalenie określonej struktury kierownictwa, umożliwienie dysponowania środkami materialnymi, urządzeniami, specjalistyczną wiedzą itp. Po drugie, należy ustalić, jakiego rodzaju jednostka stanowiła przedmiot przejścia twierdzonego lub negowanego w danej sprawie, a w szczególności, czy jest to jednostka, której zasadniczymi zasobami, wartościami, decydującymi o jej charakterze i zdolności do prowadzenia działalności, są pracownicy i ich kwalifikacje, czy też jest to jednostka, o której charakterze decydują składniki materialne. Po trzecie, sąd powinien zbadać, czy jednostka ta zachowała tożsamość po dokonaniu transferu. W wypadku jednostek, których zdolność do działania opiera się na pracy ludzkiej, stwierdzenie tożsamości jednostki przed i po przejęciu zależy w decydującej mierze od stwierdzenia przejęcia większości pracowników (w sensie liczby i kwalifikacji). Jeśli natomiast funkcjonowanie jednostki opiera się głównie na składnikach materialnych, decydujące jest przejęcie zasobów materialnych, nawet gdy nie przejęto większości personelu. Nie oznacza to jednak, że inne kryteria zachowania tożsamości nie mają znaczenia. Przeciwnie, sąd badający zachowanie tożsamości przez przejętą jednostkę powinien zawsze dokonywać całościowej oceny, a zachowanie jednego z jej elementów nie może być podstawą przyjęcia, że przejmowana jednostka (np. część zakładu) zachowała tożsamość. Z tego względu np. przejęcie przez nowego pracodawcę składników majątkowych służących wykonywaniu określonej działalności jest istotnym wskaźnikiem zachowania tożsamości przez przejmowaną część zakładu pracy, także w wypadku usług opartych w zasadniczym stopniu na pracy ludzkiej, zwłaszcza gdy powstają wątpliwości, czy przejęta część załogi jednostki jest wystarczająca do stwierdzenia transferu. Dotyczy to również innych wyznaczników tożsamości jednostki, w tym zachowania przez nią organizacyjnej samodzielności, jakkolwiek również ten warunek nie może sam w sobie decydować o tożsamości jednostki (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2014 r., I BP 8/13, LEX nr 1511807). Ponadto chociażby w wyroku z dnia 27 stycznia 2016 r., I PK 21/15 (LEX nr 1975836), Sąd Najwyższy przyjął, że powierzenie podmiotom zewnętrznym zadań wykonywanych dotychczas samodzielnie przez pracodawcę może prowadzić do przejścia części zakładu pracy w rozumieniu art. 23¹ k.p., jeżeli przejmowana część zakładu pracy (jednostka gospodarcza)

zachowała tożsamość, na skutek czego pracownicy tej części zakładu pracy z dniem przejścia stają się z mocy prawa pracownikami podmiotu przejmującego, w tym przypadku *insourcera*. Efektem transferu zakładu pracy jest zmiana podmiotowa w stosunkach pracy, zaś jeżeli nie ma zmiany podmiotowej w stosunku pracy, to zapewne nie doszło do transferu zakładu pracy. Przejście samych pracowników bez przejścia wykorzystywanego przez nich substratu majątkowego nie wypełnia hipotezy normy prawnej z art. 23¹ k.p. (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2021 r., I USKP 37/21, LEX nr 3363480). Tym samym skarżąca nie sformułowała problemu prawnego, który dotychczas nie został rozstrzygnięty w judykaturze, a którego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej, poprzestając na kwestionowaniu w istocie oceny Sądu Apelacyjnego co do tego, czy w okolicznościach tej sprawy doszło do zmiany pracodawcy w trybie art. 23¹ k.c.

W związku z powyższym skarżąca nie zdołała wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[as]